

mærket terapigruppe for utærdige historier ovre på psykiatrisk afdeling.

REBEKKA - JAMEN JEG VIL ikke blive færdig med den historie, og tror du virkelig Hilbert, at nogen mennesker nogensinde bliver færdige med nogen som helst historier, var? Den historie med John er faktisk en af mine yndlingshistorier om mig selv.

HILBERT - Hvad så med vores? Det er måske ikke nogen fin historie? Den er ikke værd at huske, man skal ikke engang i terapi, den forsvinder bare.

REBEKKA - Det ved man ikke noget om så længe man er i den.

HILBERT - Så lad os gå ud af den og se hvor hurtigt vi glemmer.

REBEKKA - Hvad så med børnene? Hvad hvis vi glemmer dem?

HILBERT - Man glemmer ikke børn.

REBEKKA - Nogen gør, tænk hvis jeg var en af dem.

HILBERT - Jeg skal nok komme og huske dig på dem... hver anden week-end når du skal ha dem... for hvordan vil du kunne klare at ha dem ... sådan som du er.

REBEKKA - Jeg kan godt noget.

HILBERT - Hvad?

REBEKKA - Alt det du ikke kan.

HILBERT - Jeg kan det hele - så jeg ved ikke hvad du taler om - godnat ...

Scene 3

Bil hører. Rebekka rydder op eller hækker.

HILBERT - DET ER MIG HILBERT - LUK MIG IND.

REBEKKA åbner. Hilbert ser opkørt ud, en fiskestang sidder fast i hans ben.

REBEKKA - Hvad er der galt?

HILBERT - Ik noget, hvor er børnene?

REBEKKA - De er jo på koloni.

HILBERT - Nå ja - (lidt kunstigt) HA HA - det havde jeg nær glemt - ÅHHH HVOR JEG ELSKER DIG (klemmer hende hårdt).

REBEKKA (måst) - Men jeg elsker da også dig, hvorfor sidder Johns fiskestang fast i dit bukseben?

HILBERT - Hov for sørensens da - han må ha tabt den i indkørslen, hvad er det for en flot en du sidder og laver??

REBEKKA - Det er en æggevarmer.

HILBERT - Den er utrolig flot Rebekka, utrolig flot.

REBEKKA - Hvorfor ser du så opkørt ud?

HILBERT - Gør jeg det? Ja, det må være, jeg ved ikke, varmen?

ÆGGEVARMEN HA HA HA.

REBEKKA - Er det noget med John? Jeg får sådan en mærkelig fornemmelse i kroppen når jeg kigger på dig.

HILBERT - Gør du det?

REBEKKA - Du tror ikke du har kørt John ned?

HILBERT - Nej, hvorfor sku jeg dog gøre det - det søde menneske.

REBEKKA - Bare der ikke er sket ham noget, jeg har det altså virkelig mærkeligt, og hvordan skulle jeg nogensinde forklare ingrid det? Vi er vokset op sammen og ...

HILBERT - Jamen søde, der er ikke sket noget, alt er fryd og gammen og John sidder og fisker i den store fiskesø uden fisk, han har det sikkert helt fint.

REBEKKA - Nej, jeg tror lige jeg prøver at ringe til skadestuen ... for en sikkerheds skyld.

Hun går hen og ringer til skadestuen, sætter medhøret på. Ud lyder enten Yesterday eller Greensleeves i Kåre Norges guitarversion. Stemningen bliver trykket. Hilbert bliver rastløs.

HILBERT - OKAY - JEG INDRØMMER - jeg gjorde det!!! Men det var ikke med vilje, han stod bare der i vejkannten og fiskede i en sø

af egne tårer, jeg ku ikke la vær, som om han bad om det - som om han råbte: kør mig ned giv mig fred, som om en mærkelig kraft tog fat i bilen og styrede mod ham ...

REBEKKA - MORDER - DU HAR MYRDET HAM, ER DU KLAR OVER hvad du har gjort Hilbert, og hvad med børnene? Du kommer i fængsel, er det det du vil? Morder.

HILBERT - Hvad?

REBEKKA - MORDER.

HILBERT - Morder? Er jeg morder??? Hvad har jeg gjort ... NEJ - NEJ jeg har gjort noget forfærdeligt.

Det banker på ruden - John titter frem, godt forblødt.

JOHN - VENNEN - er I der???

HILBERT - ARHHH.

JOHN - HJÆLP.

REBEKKA - John åh John - du lever.

HILBERT - John for fanden, min gode gamle ven - så kom dog ind.

JOHN - Jeg er blevet kørt ned - en galling kørte med vilje ind i mig.

HILBERT - Hvad siger du dog?

JOHN - En eller anden kørte med vilje ind i mig, jeg nåede ikke at få nummeret, men det var den samme bil som din - åh hold om mig, jeg blev så bange.

HILBERT (*vil ikke røre*) - Jamen.

JOHN - Godt jeg har jer, I er mine venner, tak, tusind tak.

HILBERT - Vil du ikke stå ved denne her stol, det er også noget værre noget, og så alt det med Ingrid, det var jo ikke med vilje du gjorde det, det skal nok løse sig det hele John, det skal det nok, hvor ser du godt ud.

Rebekka kigger ondt på Hilbert der prøver at smile sødt/tilgiv mig.

JOHN - Min fiskestang ... hvordan?

HILBERT - Arh! Jeg blev så misundelig på din, så jeg har købt en magen til.

JOHN - Nå, må jeg se ... nå, de har også indgraveret mit navn i din, mærkeligt, jeg troede kun det var min fiskestang med netop dette specielle kendetegn ... John ... nå (*lidt skuffet*).

HILBERT - Jamen det fordi de har opkaldt fiskestangen efter dig, alle de her fiskestænger hedder John.

JOHN - Er det sandt?

HILBERT - Ja, du gør jo indtryk, John, det gør du, du havde gjort et kæmpe indtryk på manden ...

JOHN - Nå, det må jeg nok sige.

REBEKKA - Jeg går ud og henter noget at drikke. (*Hun går*).

JOHN - Jeg må hellere melde det til politiet.

HILBERT (*det gibber lidt*) - ... ja, øh det lyder umiddelbart som en god idé.

JOHN - Ja.

HILBERT - Men måske det faktisk er en dårlig idé.

JOHN - Hvorfor?

HILBERT - Arhh, det er meget kompliceret, men det er noget med at politiet for tiden har en intern konflikt, der er nogen kræfter i politiet der modarbejder at opklare sagerne sådan at de falder ud til offerets fordel, faktisk kan du, som det er lige nu, få en kæmpe erstatningssag på nakken, John, tænk dig om.

JOHN - Nå, hvor ved du det fra?

HILBERT - Jeg arbejder i Politiet.

JOHN - Gør du?

HILBERT - Det hemmelige politi, ikke engang Rebekka ved det, du lukker med syv segl, jeg siger det: eksmand til eksmand.

JOHN - Jamen helt klart helt klart ... jeg er glad for at du siger det ... er I blevet skilt siden I går?

HILBERT - Hvad mener du?

JOHN - Siden du siger eksmand til eksmand.

HILBERT - Sagde jeg det? HA HA, sagde jeg virkelig det, nej nej overhovedet ikke, nej nej, tværtimod, nu skal jeg fortælle dig en RIGTIG hemmelighed, jeg har ...

JOHN - Hvad mener du med rigtig hemmelighed, var den anden ikke rigtig? Den med politiet?

HILBERT - Hvad? Sagde jeg det?? HA HA, nej nej, nu må jeg vidst lige til at holde op, sagde jeg det? Det mente jeg ikke, nej hør nu her, jeg har planlagt en overraskelse til Rebekka, til hendes fødselsdag ...

JOHN - Nå.

HILBERT - Du må ikke sige noget om det ... heller ikke til Ingrid.

JOHN - ... jeg er jo ikke ... eller ... Ingrid hun, vi ... hendes æggestokke ...

HILBERT - Ja ja, der er simpeltrenten dæd ved det, at jeg har ansat en ung pige ...

JOHN - En ung pige?

HILBERT - SCHYYYY ... væggene har ører ...

JOHN - Til hvad?

HILBERT - Til det hele.

JOHN - Nå, du er ikke bange for at hun tager det ilde op, hun har jo før taget ting ilde op.

HILBERT - John, du må forstå, det er meget besværligt nu om dage, vi lever i hvad skal jeg sige: en Tid.

JOHN - Ja, det må jeg sige ja til.

HILBERT - Ja, altså vi lever jo ikke i det forrige århundrede, vel?

JOHN - Nej nej.

HILBERT - Vi lever nu.

JOHN - Jov.

HILBERT - Derfor må man tage sine forholdsregler i forhold til den tid man lever i, det er jo ikke fordi jeg hylder de gamle dage med kønsroller og kvinder i trikoter, bestemt ikke.

JOHN - Nej uhada ...

HILBERT - Forstår du hvor jeg vil hen?

JOHN - Ja altså nej, vi lever nu om dage - det er det du siger (*fatter ikke en pind*).

HILBERT - Ja, altså, det jeg siger er at vi altså ligesom lever i, hvad skal jeg sige en: TID.

JOHN - Ja, men kan du ikke prøve og sige hvad problemet er, det er faktisk ret svært for mig at stå her og ikke rigtig ...

HILBERT - Problemet, John, er: at det går ikke.

JOHN - Men det er jo aldrig rigtig gået i nogen tider.

HILBERT - Nej, men nu er vi ligesom i denne her tid! Forstår du?

JOHN - Ja det er det du siger.

HILBERT - Derfor har jeg ansat en ung pige.

JOHN (*desorienteret*) - Nåhh ... jov ja ... men øh.

HILBERT - Virker jeg lidt uklar?

JOHN - Nej nej nej.

HILBERT - Hun kan jo ingenting.

JOHN - Hvem?

HILBERT - Hende ... Rebekka ...

JOHN - Hvad kan hun ikke?

HILBERT - Det hele... (*hvisker*) - hun kender ikke madvarerne - vi har ikke spist de sidste 7 år ... børnene er helt tynde ... og alt det andet - du ved, samle ting op og sætte sko på plads ... det er noget med denne her tid, John ... hun kan ikke gøre for det ... men jeg elsker hende - ta ikke fejl af det ... hun kan virkelig gruble over tingene - i timevis, og stirre ... uha - hun kan stirre. En dag så hun 7 timer og stirrede ind i væggen og da jeg af nysgerrighed lidt senere ville undersøge om det var noget specifikt hun stirrede på, fandt jeg ud af, at næ, det var det ikke, det var bare væggen, et område ... uden særlige kendetegn, ikke noget mønster, bare væg, uden noget "Hvad tænker du på Rebekka, når du sådan sidder og stirrer dagen væk" og hun kiggede på mig og sagde: "Jeg tænker på væggen". "Nå for søren" sagde jeg så, "Hvad tænker man så på, når man tænker på væggen?" "Man tænker på vægge generelt og generelt på ingenting." "Nå for søren, det lyder ellers spændende, men hvad så med maden og børnene og alt det andet besvær?" "Hvilken mad? Hvilke børn?" "Ja Rebekka, du ved de børn vi har" - og et kort øjeblik så jeg forvirringen i hendes øjne, og det slog mig, at hun sidder og glemmer, at det er det hun gør, hun sidder og glemmer os alle sammen, forstår du, det er en bevidst handling.

JOHN - Og til det har du ansat en ung pige?

HILBERT - Til hvad?

JOHN - Til at huske dig og børnene ...

HILBERT - JA ... NEJ - IDIOT! DET ER TIDEN JOHN - TIDEN DER LØBER MENS JEG FARER RUNDT OG REBEKKA SIDDER OG GLEMNER, den skal indhentes - jeg prøver at købe tiden så man får tid til at få tid.

JOHN - Tid til hvad?

HILBERT - Til at lægge fødderne op på bordet - til at kaste mit drengebarn op i luften.

JOHN - Stop. Jeg bryder mig ikke om mænd der kaster med deres børn. I 19 år blev jeg hver dag klokken 16:10 kastet højt op i luften af min far der kom hjem fra arbejde - han kastede mig op under lysekronerne, drejede om på hælen og gik, mens jeg end som landede hårdt på det bare stengulv. Dengang troede jeg det var et dagligt forsøg på at komme af med mig, men har nu i mit voksenliv forstået at det var en form for hilsen, jeg ved ikke hvilken kultur den stammer fra, men rart var det ikke. Og jeg tør ikke garantere for hvad det gør ved et menneske ...

HILBERT - Nå nå - ja okay for helvede - så noget andet ... mig, Rebekka - ture i skoven, rideture på marken, opsparinger og sex i buskene, bare noget for helvede jeg er helt holdt op med at findes - jeg vil findes igen - derfor HUSHJÆÆÆLP
Rebekka kommer ind.

REBEKKA - Hvad sker der?
HILBERT - Årh det var bare John der fortalte om den safari han var på sidste år.

REBEKKA - Du blir og sover, ikke, jeg synes ikke du skal gå hjem i den forfatning.

JOHN - Tak.
REBEKKA - Du kan sove inde i skabet, jeg henter lige en dyne (Rebekka går).

JOHN - Uh hun ser forrygende ud, det gør hun jo altid - tænk at vi engang har haft samleje.

HILBERT (får en ond tanke - hader ham) - Du tror ikke det var Ingrid der forsøgte at køre dig ned?

JOHN - Nej ... hvad? Nej... Ingrid? Nej ... hvad mener du, tror du ...
HILBERT - Du ved, hvordan kvinder er.

JOHN - Nej, tror du ... REBEKKA - HILBERT TROR DET ER....
HILBERT - SCHYYYY.

JOHN - Jamen hvad - hvorfor.

HILBERT - Det var bare en tanke - der behøves ikke at være noget i den, lad vær og sig det til Rebekka, sådan nogle tanker kan hun slet ikke tåle, så dør hun.

JOHN - Nej (kommer ud af chaketten) hun vil dræbe mig ... tror du det er det hun vil?

REBEKKA (kommer ind med dyne) - Hvad vil hvad?

HILBERT - ARHHH ... jeg er træet.

JOHN - Jamm ... Hilbert...

HILBERT - ... og vil i seng ...

JOHN - Jammen hun ...

HILBERT - Godnat - jeg håber du får en fredelig nat John ... (Han går).

REBEKKA - Så, nu skal du se. Er der noget galt ... ?
JOHN - Nej.

REBEKKA - Jeg forstår godt du er ked af det, men du må give hende de noget tid, John, det er en svær situation for hende, jeg tror godt at hun forstår at du blev forskrækket.

JOHN - Tror du?

REBEKKA - Ja.

JOHN - Du tror ikke det er løgn, det med Holmekollen?

REBEKKA - Nej, hvorfor sku det være løgn, Ingrid har aldrig løjet i de sytten år jeg har kendt hende.

JOHN - Ville man så ikke som menneske begynde at synes at det må være på høje tid at begynde at lyve? Var? Du tror ikke at hun kører rundt i en bil og er blevet gaining?

REBEKKA - Ti nu stille - og sov - godnat John.

JOHN - Jeg er bange for mit liv, jeg tror altså ikke jeg har langt igen.

REBEKKA - Sov nu. Skal jeg lade døren stå på klem?

JOHN - Nej, for guds skyld, luk den.

REBEKKA - Godnat.

JOHN (svagt inde fra skabet) - Godnat.

Cc
1) te
2) di
tr
le
te
ti
3 t
t
r
f
r
i